

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

nr. 205.638 van 22 juni 2010

G./A.185.094/VI-18.494

In zake: **MOHAMMAD** Saeed Athar,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Isabelle DE VIRON, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 41,
1210 Brussel,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn Regering,

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jérôme SOHIER, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 10 september 2007 ingediende verzoekschrift, waarbij Saeed Athar MOHAMMAD de nietigverklaring vordert van de beslissing van 12 juli 2007 van de gemachtigde ambtenaar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, bestuur Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, ter kennis gebracht op 12 juli 2007;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw VAN LAER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 30 april 2010, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 mei 2010;

Gehoord het verslag van de heer HOUYET, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Isabelle DE VIRON, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw VAN LAER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Verzoeker is eigenaar van een woning op de eerste verdieping van een gebouw gelegen Grensstraat 46 te 1210 Brussel. Als gevolg van een klacht die op 9 januari 2007 is ingediend door verzoekers huurder, hebben de diensten van de verwerende partij op 19 februari 2007 het betrokken appartement geïnspecteerd.

2. Op 8 maart 2007 heeft de gewestelijke huisvestingsinspectiedienst enerzijds een onmiddellijk verbod opgelegd om de woning nog langer te huur te stellen of te verhuren of te laten bewonen, en anderzijds het totale bedrag van de administratieve boete vastgesteld op 5.900 euro onder voorbehoud van de door verzoeker te maken opmerkingen en aan te voeren middelen.

3. Verzoeker is op 10 mei 2007 door de gewestelijke huisvestingsinspectie gehoord. Als gevolg daarvan is het bedrag van de administratieve boete van 5.900 euro op 6 juni 2007 bevestigd.

4. Bij een brief van 20 juni 2007 heeft verzoeker, optredend via zijn raadsman, tegen die beslissing beroep ingesteld bij de gemachtigde ambtenaar van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Op 12 juli 2007 heeft de gemachtigde ambtenaar dat beroep ontvankelijk doch niet gegrond verklaard en bijgevolg het bedrag van de boete gehandhaafd op 5.900 euro. Het betreft de bestreden handeling waarin onder meer de volgende motieven worden aangevoerd:

" Gelet op het onmiddellijke verbod om de woning nog langer te huur te stellen of te verhuren of te laten bewonen overeenkomstig artikel 14, eerste lid, van de Huisvestingscode, door de directie Gewestelijke Huisvestingsinspectie op 8 maart 2007 ter kennis gebracht van de verhuurder, en waarbij hem dringend gevraagd wordt:

- een aanvraag in te dienen om een conformiteitscontroleattest overeenkomstig artikel 14, tweede lid, van de huisvestingscode opdat het verbod om de woning nog verder te huur te stellen of te verhuren of te laten bewonen kan worden opgeheven;

- de dossierkosten van 25 euro te betalen;

Gelet op de notificatie van 8 maart 2007 aan de verhuurder waarin de directie Gewestelijke Huisvestingsinspectie het bedrag van de administratieve boete op 5.900,00 euro raamt;

De verhuurder wordt verzocht zich te melden op de hoorzitting die is vastgesteld op 10 mei 2007 om te worden gehoord op zijn opmerkingen en verweermiddelen omtrent het bedrag van de administratieve boete.

Gelet op de aanwezigheid van de verhuurder op de hoorzitting;

Gelet op de beslissing van de directie Gewestelijke Huisvestingsinspectie, waarbij het bedrag van de administratieve boete van 5.900,00 euro wordt bevestigd, en die op 6 juni 2007 ter kennis van de verhuurder is gebracht;

Gezien het schorsend beroep dat de verhuurder op 21 juni 2007 heeft ingesteld bij de gemachtigde ambtenaar, krachtens artikel 15 van de Huisvestingscode;

Overwegende dat het beroep betrekking heeft op de administratieve boete die is opgelegd bij beslissing van 6 juni 2007;

Overwegende dat verzoeker, gelet op het reeds opgelegde verbod om zijn goed te verhuren, oordeelt dat de boete buitensporig is; dat hij immers meent dat het doel van de Code met dat verbod is bereikt;

Dat hij voorts zegt dat zijn financiële situatie die wanverhouding nog doet toenemen;

Dat verzoeker bovendien meent dat de artikelen 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn doordat de procedure niet voorziet in de mogelijkheid om een beroep in te stellen bij de justitiële rechtbanken;

Dat hij in bijkomende orde verzoekt om de boete terug te brengen tot het wettelijke minimumbedrag;

Overwegende dat verzoeker zich vergist wat de analogie betreft waarop hij attendeert via het arrest van het Hof van Cassatie van 16 januari 2002, tussen de wijze van vergoeding waarin het WWROSP voorziet in geval van overtreding en de maatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen naar aanleiding van de inspectie van de omstreden woning;

Dat het in casu immers niet gaat om twee gelijkwaardige vergoedingswijzen waartussen de leidend ambtenaar moet kiezen; dat het verbod om te verhuren, uitgesproken door de directie Gewestelijke Huisvestingsinspectie (afgekort als DGHI) een veiligheidsmaatregel is die ertoe strekt woningen die de veiligheid of de gezondheid van de bewoners ervan in gevaar kunnen brengen, onmiddellijk af te sluiten;

Dat de leidend ambtenaar bijgevolg de woning behoorde af te sluiten als ze daadwerkelijk dat risico inhield; dat het belangrijkste doel van deze maatregel er zodoende niet in bestaat de verhuurder te straffen, maar ertoe strekt te voorkomen dat de veiligheid en gezondheid van de huurders in gevaar gebracht worden;

Dat de boete harerzijds een straf is voor het feit dat een woning te huur is gesteld die niet conform de Huisvestingscode en de uitvoeringsbesluiten ervan is; dat het bedrag van de boete wordt vastgesteld naar gelang van het aantal en de ernst van de in de omstreden woning vastgestelde gebreken; dat zulks een mogelijkheid is die de wetgever de leidend ambtenaar biedt;

Overwegende dat uit het oogpunt van de hierboven vermelde door de ambtenareninspecteurs van de DGHI gedane vaststelling en bij ontstentenis van gegevens op basis waarvan de omvang en de ernst van de tekortkomingen ten aanzien van de Code, en zodoende de niet inachtneming ervan, kunnen worden gerechtvaardigd of uitgelegd, het bedrag van de opgelegde boete niet kan worden herzien; dat evenmin kan gerechtvaardigd worden dat ze wordt teruggebracht tot het wettelijke minimumbedrag;

Wat de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft, kan verzoeker, in aansluiting op het administratief

beroep waarin de Huisvestingscode voorziet, een beroep instellen bij de Raad van State;

Dat de laatstgenoemde in verband met diezelfde grief heeft geoordeeld dat "dit beroep (bij de Raad van State) aan de vereisten van artikel 6.1. voldoet: het beroep wordt ingesteld bij een rechtscollege dat een onafhankelijk en onpartijdige instantie is in de zin van het Verdrag en het zorgt ervoor dat een wettigheidstoetsing alsook een beoordeling van de juistheid, de relevantie en de kwalificatie van de feiten kan worden uitgevoerd door een rechtscollege dat niet gebonden is door de vaststellingen van de administratieve overheid" (RVS, nr. 48.473 van 5 juli 1994);

Dat het middel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat de administratieve boete bevestigd wordt;

De gemachtigde ambtenaar beslist:

Artikel 1: Het beroep is ontvankelijk.

Artikel 2: Het beroep is niet gegrond

Artikel 3: Het bedrag van de administratieve boete, namelijk 5.900,00 euro is verschuldigd. Dit bedrag moet worden gestort binnen drie maanden na deze beslissing op rekeningnummer 091-2310959-60 met de volgende mededeling: "boete-3-21-0010757".

Artikel 4: Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van verzoeker, de heer Saeed Athar MOHAMMAD, Grensstraat 46 te 1210 Brussel.

Artikel 5: Krachtens de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tegen deze beslissing binnen zestig dagen na deze kennisgeving met een aangetekend verzoekschrift beroep ingesteld worden bij de Raad van State, Wetenschapsstraat 33 te 1040 Brussel.";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending "van de artikelen 10, 11 en 144 van de Belgische Grondwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, 14, eerste lid, en 15, eerste lid, § 1, tweede, vierde, vijfde en zesde lid, van de ordonnantie van 17 juli 2003 van het ministerie [sic] van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest houdende de Brusselse Huisvestingscode, schending van de artikelen 6.1 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950, schending van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dwaling omtrent de beoordeling van de feiten, schending van de verplichting om rekening te houden met alle relevante gegevens van het dossier, machtsoverschrijding"; dat verzoeker in een eerste onderdeel betoogt dat de boete die hem is opgelegd niet in verhouding staat tot

zijn financiële draagkracht en dat hem, gelet op het verbod om zijn goed te verhuren zolang de werkzaamheden niet klaar zijn, enerzijds een inkomen uit huur wordt ontzegd terwijl anderzijds het gevaar bestaat dat hij door zijn financieel onvermogen om de boete te dragen, gedwongen zal zijn het gebouw te verkopen; dat hij preciseert dat "de verwerende partij, door hem het recht op eigendom te ontzeggen, ofwel door hem een onredelijke boete op te leggen die de openbare verkoop van het gebouw dreigt mee te brengen of hem te verbieden het te verhuren, ingaat tegen het subjectieve recht op eigendom neergelegd in artikel 1 van het eerste aanvullend protocol" bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat hij voorts zegt dat de verwerende partij door de betwisting van de straf in dezen in handen te leggen van een administratieve overheid en niet van een rechtbank, terwijl de bestreden beslissing te maken heeft met een subjectief recht, artikel 144 van de Belgische Grondwet schendt en vraagt om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen;

" Schenden de artikelen 14, eerste lid, en 15, eerste lid, § 1, tweede, vierde, vijfde en zesde lid, van de Huisvestingscode artikel 144 van de Belgische Grondwet door niet te voorzien in een beroep bij de hoven en rechtbanken, terwijl de aan verzoeker opgelegde straffen afbreuk doen aan een burgerlijk recht dat erkend is bij artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het EVRM?",

dat verzoeker, in een tweede onderdeel, betoogt dat de procedure na afloop waarvan hij veroordeeld is tot het betalen van de boete en hem het verbod is opgelegd om te verhuren, artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt; dat verzoeker erop wijst dat aangezien de procedure er in feite toe leidt hem zijn privé-eigendom te ontnemen, artikel 6 van het voormelde Europees Verdrag van toepassing is, aangezien ze betrekking heeft op een burgerlijk recht; dat verzoeker van oordeel is dat het beroep dat hij kon instellen bij de gemachtigde ambtenaar niet billijk was, daar de overheid die het dossier heeft onderzocht en de beslissing heeft genomen in feite dezelfde was; dat hij betoogt dat het slechts om een administratieve overheid gaat en niet om een administratief rechtscollege met rechtsprekende bevoegdheid dat dezelfde prerogatieven heeft als een onafhankelijke en onpartijdige rechtbank; dat verzoeker voorts zegt dat betwistingen omtrent burgerrechten weliswaar kunnen worden beslecht in eerste aanleg door organen die niet alle waarborgen bieden van het voormelde artikel 6, zoals in casu, doch tegen de beslissingen van die organen een beroep moet kunnen worden ingesteld bij een rechtbank met volle rechtsmacht, wat niet het geval is met het beroep bij de Raad van State; dat de Raad van State volgens verzoeker niet bevoegd is om de opportuniteit van de straf te beoordelen en de boete niet kan kwijtschelden, wat een gewone rechtbank

of op zijn minst een administratieve rechtbank had gekund; dat verzoeker tot staving van zijn stelling een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens "Sylvester's Horeca Service" van 4 maart 2004 aanvoert en verzoekt om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

" Schenden de artikelen 14, eerste lid, en 15, eerste lid, § 1, tweede, vierde, vijfde en zesde lid van de Huisvestingscode de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het EVRM doordat ze verzoeker geen billijk proces garanderen, daar ze niet voorzien in een beroep met volle rechtsmacht bij een administratief rechtscollege en het onderzoek en de beslissing om verzoeker te straffen wegens het niet in acht nemen van de bepalingen van de genoemde code opdragen aan dezelfde administratieve overheid.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in verband met het eerste onderdeel betoogt dat de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode haar een beoordelingsbevoegdheid verleent inzake de vaststelling van de bedragen van de boetes en uit die discretionaire bevoegdheid afleidt dat haar bevoegdheid niet gebonden is zodat verzoeker zich niet kan beroepen op een burgerlijk recht; dat de verwerende partij aangeeft dat het eerste aanvullende protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens de staten de mogelijkheid biedt het gebruik van goederen te regelen overeenkomstig het algemeen belang; dat de verwerende partij zich beroept op een arrest nr. 69/2005 van 20 april 2005 van het Grondwettelijk Hof waarin het openbaar beheersrecht, waarin de ordonnantie van 17 oktober 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode voorziet, geacht wordt conform de Grondwet te zijn en betoogt dat, zo het openbaar beheersrecht, dat een eigenaar het recht op het genot ontnemt van zijn onroerend eigendom, bestaanbaar is bevonden met de grondwettelijke waarborg van het eigendomsrecht, zulks a fortiori geldt voor een zo beperkte maatregel als een administratieve boete; dat de verwerende partij van oordeel is dat ze het evenredigheidsbeginsel niet heeft geschonden, daar het bedrag van de boete, volgens de voorschriften van artikel 15 van de voormelde ordonnantie van 17 juli 2003 afhankelijk is van het aantal vastgestelde overtredingen die door dezelfde huurder zijn begaan, zodat de ernst van de overtredingen het geschikte criterium is om het bedrag van de boete vast te stellen en niet het persoonlijke vermogen van de verhuurder; dat de verwerende partij erop wijst dat inzake de omstreden woning in casu meer dan een tiental overtredingen begaan zijn en dat het middel, dat beperkt is tot het aanvoeren van een schending van het evenredigheidsbeginsel ten aanzien van verzoekers bestaansmiddelen, die niet gestaafd worden met enig bewijsstuk, helemaal niet ernstig is; dat de verwerende partij ten slotte betoogt dat het verzoek van

verzoeker om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet kan worden aanvaard daar de vraag betrekking heeft op de inachtneming van artikel 144 van de Grondwet, terwijl deze grondwetsbepaling niet voorkomt onder de toetsingsnormen en omdat de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode door het Grondwettelijk Hof reeds is getoetst aan de Grondwet uit het oogpunt van het eigendomsrecht, zoals het is neergelegd in artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het Europees verdrag voor de rechten van de mens; dat de verwerende partij in verband met het tweede onderdeel aangeeft dat ook al kan niet worden betwist dat het administratief beroep dat voor de gemachtigde ambtenaar van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is gebracht, niet beantwoordt aan de vereisten gesteld in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, zulks niet het geval is met het annulatieberoep bij de Raad van State; dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker dus niet verstoken is van zijn waarborgen, aangezien tegen de bestreden handeling beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State en de verwerende partij overigens geen ontvankelijkheidsbezwaar opwerpt in dat verband; dat de verwerende partij preciseert dat de verzachtende omstandigheden, de geringe bestaansmiddelen of de goede trouw die verzoeker aanvoert gerelativeerd moeten worden, daar hij niet kan voorwenden dat hij er niet van op de hoogte was dat het aan de verhuurder staat het verhuurde goed in goede staat af te geven en evenmin kan beweren dat hij nooit op de hoogte zou zijn geweest van de staat waarin zijn gebouw zich bevond, aangezien uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij verscheidene waarschuwingen heeft gekregen van zijn huurder en hij in hetzelfde gebouw woont; dat de verwerende partij besluit dat het verzoek om een tweede prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, in verband met de inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en het eerste aanvullende protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in casu doelloos is;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord in verband met het eerste onderdeel de in zijn verzoekschrift vervatte kritiek herhaalt; dat hij voorts zegt dat de bestreden beslissing onwettig is doordat ze artikel 144 van de Grondwet schendt en dat de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode ongrondwettig is, aangezien ze het onderzoek van het beroep opdraagt aan een ambtenaar en niet te mogelijkheid openlaat om een beroep te doen op de justitiële gerechten; dat verzoeker zijn verzoek om een prejudiciële vraag te stellen handhaaft, doch die vraag anders formuleert, namelijk als volgt:

" Schenden de artikel 14, eerste lid, en 15, eerste lid, § 1, tweede, vierde, vijfde en zesde lid van de Huisvestingscode de artikelen 10, 11 en 144 van de Belgische Grondwet door niet te voorzien in een beroep bij de hoven en rechtbanken, terwijl de aan verzoeker opgelegde straffen afbreuk doen aan een burgerlijk recht dat erkend is bij artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het EVRM?";

dat verzoeker, wat het tweede onderdeel betreft, de in zijn verzoekschrift vervatte kritiek herhaalt en zijn verzoek om een prejudiciële vraag te stellen handhaaft, doch die vraag anders formuleert, namelijk als volgt:

" Schenden de artikelen 14, eerste lid, en 15, eerste lid, § 1, tweede, vierde, vijfde en zesde lid van de Huisvestingscode de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet afzonderlijk gelezen of in samenhang met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het EVRM doordat ze verzoeker geen billijk proces garanderen, daar ze niet voorzien in een beroep met volle rechtsmacht bij een administratief rechtscollege en het onderzoek en de beslissing om verzoeker te straffen wegens het niet in acht nemen van de bepalingen van de genoemde code opdragen aan dezelfde administratieve overheid?",

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie betoogt dat de vraag die hij heeft geformuleerd over de strijdigheid van de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode met artikel 144 van de Grondwet door de Raad van State aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld; dat volgens verzoeker de grondwettigheid van een norm die uitgaat van de wetgevende macht van openbare orde is en moet worden onderzocht door het Grondwettelijk Hof, dat daartoe als enige bevoegd is; dat hij betoogt dat de ongrondwettigheid van een wet kan worden opgeworpen tot de sluiting van de debatten en zelfs ambtshalve door de Raad van State; dat verzoeker verklaart dat de Raad van State, in de gegeven omstandigheden, niet kan weigeren om die prejudiciële vraag te stellen en dat het feit dat ze in het verzoekschrift niet correct is geformuleerd geen grond van niet-ontvankelijkheid oplevert, temeer daar de Raad van State niet gebonden is door de vraag die verzoeker stelt en hij de formulering ervan kan wijzigen;

Overwegende dat er met betrekking tot het eerste onderdeel geen reden is om na te gaan of het bedrag van de bestreden boete, gelet op de financiële draagkracht van verzoeker, een schending inhoudt van het evenredigheidsbeginsel; dat het immers voldoende is op te merken dat verzoeker geen enkel bewijsmiddel aanvoert in verband met zijn financiële draagkracht, zodat de gegrondheid van de grief die hij aanvoert hoe dan ook niet wordt aangetoond; dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, artikel 1 van het

eerste aanvullende protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zich er niet tegen verzet dat nationale wetten, in de zin van dit protocol, beperkingen opleggen, zelfs eigendomsontnemingen, wanneer een reden van openbaar nut zulks wettigt; dat dit in casu het geval is, aangezien de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode, krachtens welke de betwiste boetes zijn vastgesteld, ertoe strekt de huurders een fatsoenlijke woning te garanderen, wat een reden van openbaar nut is; dat de Raad van State bovendien het door verzoeker geformuleerde verzoek om een prejudiciële vraag te stellen niet kan inwilligen, aangezien de grondwettelijke norm waarvan hij de schending heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift, te weten artikel 144 van de Grondwet, geen deel uitmaakt van de bepalingen van de Grondwet ten aanzien waarvan het Grondwettelijk Hof de geldigheid van de wetgevende normen kan controleren; dat het Grondwettelijk Hof dus niet bevoegd is om de door verzoeker geformuleerde vraag te beantwoorden; dat de nieuwe vraag die hij in zijn memorie van wederantwoord formuleert en die betrekking heeft op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, evenmin kan worden voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof aangezien verzoeker die grief voor de eerste maal heeft aangevoerd in zijn memorie van wederantwoord; dat die nieuwe grief, die niet van openbare orde is, te laat komt en bijgevolg niet-ontvankelijk is; dat bovendien, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, noch de voormelde ordonnantie van 17 juli 2003, noch de bestreden handeling hem de garantie ontnemen, hem geboden door artikel 144 van de Grondwet, op de bescherming van zijn burgerlijke rechten door de justitiële rechtbanken; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

Overwegende in verband met het tweede onderdeel, dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, de Raad van State wel een rechtcollege is dat voldoet aan de vereisten gesteld in de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens; dat namelijk volgens het Europees Hof voor de rechten van de mens een rechtbank met volle rechtsmacht een rechtbank is die bevoegd is om zich te buigen over alle feitelijke kwesties en rechtsvragen die relevant zijn voor de beslechting van het aan die rechtbank voorgelegde geschil; dat de Raad van State niet alleen bevoegd is om te beoordelen of de bestreden handeling de toepasselijke rechtsregels in acht neemt, maar ook om na te gaan of de feiten waarop die handeling steunt juist zijn; dat de Raad die handeling eveneens kan vernietigen indien de uitgesproken straf kennelijk onevenredig is ten opzichte van de feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd, wat strookt met de criteria van arrest SYLVESTER'S HORECA SERVICE waarop verzoeker zich beroept; dat de Raad van State zodoende een controle met volledige rechtsmacht uitoefent in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens; dat de Raad van State op grond daarvan geenszins verplicht is zich volledig in de plaats te stellen van het actieve

bestuur; dat bovendien, ook al stelt de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats van die van de administratieve overheid, deze ertoe gehouden is zich te gedragen naar het vernietigingsarrest en indien ze een nieuwe beslissing neemt ze niet mag voorbijgaan aan de motieven van dat arrest; dat, ten slotte, het door verzoeker geformuleerde verzoek om een prejudiciële vraag te stellen, niet kan worden ingewilligd, aangezien, in tegenstelling tot het geval waaraan is gedacht in de door verzoeker geformuleerde vraag, het beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad van State voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens; dat die vraag dus helemaal niet relevant is voor de beslechting van het geschil; dat het tweede onderdeel niet gegrond is en het eerste middel bijgevolg evenmin;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dwaling omtrent de beoordeling van de feiten, schending van de verplichting om rekening te houden met alle relevante gegevens van het dossier, machtsoverschrijding"; dat verzoeker betoogt dat de verwerende partij hem buitensporige administratieve boetes heeft opgelegd doordat ze komen bovenop een verbod om de plaats te verhuren en te bewonen en de verwerende partij behoorde na te gaan of de bestreden straf niet overdreven was in het licht van zijn financiële moeilijkheden, te meer daar hij die had aangevoerd tijdens het hoorgesprek van 10 mei 2007; dat verzoeker preciseert dat de verwerende partij de evenredigheid niet heeft onderzocht van de maatregel waarbij hem verboden wordt de woning te verhuren en die waarbij hem de bestreden boete wordt opgelegd, die samen een overdreven straf vormen; dat verzoeker stelt dat de straf niet kan gerechtvaardigd worden op basis alleen van het niet-voldoen aan de veiligheids- en gezondheidsvereisten, aangezien het evenredigheidsbeginsel niet in aanmerking is genomen in de motivering van de beslissing; dat verzoeker voorts zegt dat het aan de verwerende partij stond zich uit te spreken over de geringheid van zijn bestaansmiddelen en dat de motivering van de beslissing op dat punt ontbreekt; dat verzoeker ten slotte betoogt dat, zelfs indien de motivering van de bestreden handeling rechtmatig was, de verwerende partij niettemin op kennelijk onredelijke wijze zou zijn opgetreden;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie geen enkel argument toevoegt aan die welke hij in zijn verzoekschrift heeft aangevoerd;

Overwegende dat de verwerende partij geen rechtscollege is, maar een administratieve overheid die, om haar beslissingen rechtens te motiveren, er niet toe gehouden is te antwoorden op alle argumenten die bij haar

worden aangevoerd; dat de verwerende partij in casu de betwiste handeling op deugdelijke wijze heeft gemotiveerd; dat ze de redenen waarom de omstreden boete is opgelegd en het bedrag ervan genoegzaam heeft opgegeven; dat ze er bovendien niet toe gehouden was specifiek in te gaan op het argument van verzoeker in verband met zijn geringe financiële draagkracht, te meer daar de ordonnantie van 17 juli 2003 houdende de Brusselse Huisvestingscode geenszins voorschrijft dat de verwerende partij een zodanig criterium in aanmerking moet nemen; dat, gelet op het aantal door verzoeker gestelde onwettige handelingen en de ernst van sommige ervan, het bedrag van de betwiste boete bovendien geenszins buitensporig lijkt; dat er voorts geen reden is om na te gaan of de verwerende partij, gelet op verzoekers financiële draagkracht, het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden door hem zowel de bestreden boete als het verbod om de betrokken woning te verhuren op te leggen; dat het immers voldoende is op te merken dat verzoeker geen enkel bewijsmiddel aanvoert in verband met zijn financiële draagkracht, zodat de gegrondheid van de grief die hij aanvoert hoe dan ook niet wordt aangetoond; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op tweeëntwintig juni tweeduizend tien door:

Mevr.	DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	HOUYET,	staatsraad,
Mevr.	LAUVAU,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

K. LAUVAU

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63, EERSTE LID,
VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.